

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 40, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

¡JUSTICIA!

o sabem á l' hora d' escriure aquestas ratllas quina haurá sigut la sort dels infelissos, compromesos en la sedició militar del dia 19 de Setembre.

Los consells de guerra treballan activament; pero treballan á la sordina. Las autoritats exigeixen silenci, silenci sepulcral.

Y aquest silenci no será interromput tal vegada, sinó per l' eco feréstech de algunas descargas.

Unas quantas vidas menos.
¡La ley es inflexible!

¡La ley!

¡Pobra ley! ¡Quants aspectes no t' han donat los homes encarregats d' aplicarte! En nom de la ley s' han realiat los actes més contradictoris. La ley es una é inmutable, y no obstant, en certs moments es un crim, lo qu' en altres moments es una virtut. Un mateix fet porta al patibul y al triunfo. Un mateix fet se recompensa ab una descarga de fusells que segan existencias humanas y ab salvas d' artilleria que proclaman la gloria dels triuñfadors.

Atentar á la ley, sublevarse, quebrantar la severa disciplina... tot aixó es molt grave, veritat.

Pero aquest delicté s' purga de dos maneras.

Lo desgraciat que sucumbeix sense realisar los seus propòsits, es reo de mort.

L' home felis que surt ab la seva es un héroe.

De manera que aqui no s' castiga l' fet de sublevarse sinó la desgracia de sucumbir.

La sort de triuñfar se premia.

¡Y quin premi!

No solzament s' alcansa l' us de fruyt del poder; no solzament se guanyan honors y fortuna; no solzament s' obté la ditxa y la tranquilat de que l' delicté prescrigüi, sinó que ademés se disfruta l' odiós privilegi de jutjar y executar sense compassió ni misericordia als que, seguint l' exemple dels que guanyan, pero menos afortunats qu' ells, se quedan á mitj cami.

No profanéu, donchs, la ley, invocantla al procedir contra l' vos tres émuls. Aquí, lo que domina no es la ley, sinó la sórt; aquí lo que priva no es la ley, sinó la forsa bruta.

Si la ley fós la única norma de la societat, tots los que havéu fet un delicté, un dia ó altre l' purgariu. De moment, y á favor de la fortuna, podriau cubrir las páginas del Códich; pero un dia ó altre tornaria á obrirse, per ser aplicadas severament las sevas prescripcions.

Y no s' veurian escándols com are, en que un dels

sublevats de Vicálvaro, blassona de patriarca del ordre públich, y al ordre públich tot ho sacrifica; en que alguns dels homes de la Revolució de Setembre, rodejan lo trono que llavors van volcar ab tan estrépit; en que l' jefe del govern de 1874 vá de brasset ab l' autor del pronunciament de Sagunto.

Que la pobra Espanya pateix un mal sense cura, estém conformes.

Mentres los homes públichs que s' han sublevat, sempre que han pogut, governin aquest país desventurat, no hi ha ordre possible.

L' exemple del seu encumbrament será sempre tentació de tots los ambiciosos.

Per cohibir aquestas ambicions perillosas, més que l' autoritat material se necessita l' autoritat moral. Lo bon exemple s' imposa y aquí, desgraciadament, no hi ha més que l' mal exemple.

Los delinqüents polítichs de algun dia son jutjes dels delinqüents polítichs del dia d' avuy. ¿Ab quin esperit de justicia, ab quina forsa de lógica y de convicció poden condemnarlos?

¿Qué s' diria si la magistratura encarregada de perseguir y condemnar als criminals, se compongués exclusivament de culpables com ells mateixos y escapats de presiri?

¿No sería aixó la fórmula més grotesca de la justicia?

Donchs, aixó es lo que passa en lo terreno polítich, abont se judica á cop calent, y la pena més petita de que s' parla, es la odiosa, la cruel, la inhumana pena de mort.

Penas, sense reparació possible, que s' aplica fredament per un delicté de circunstancias; pena, que més que tal pena, sembla una infame venjansa, ó un rezel de comerciant de mal género, per suprimir competidors.

¿Y per qué s' aplica? Están cansats de dirho: perque es la pena més exemplar, á pesar de que l' fet están cansats de desmentirlos. ¿Se van evitar per ventura novas insurreccions ab lo sacrifici dels sargentos de Santo Domingo de la Calzada? ¿S' ha evitat aquesta última ab lo fusellament de n Bellés y de n Ferrandiz? ¿S' evitarán las successivas ab l' execució dels sediciosos del 19 de setembre?

No, no es aquest lo cami que podrá evitarlas.

Y no obstant hi ha un medi.

Que s' practiqui una liquidació rigurosa, per retrospectiva qu' haja de ser, de todas las culpas comesas pels homes polítichs, y qui l' hagi feta, que la pagui.

No precisament ab la pena de mort, que no cabria tanta gent al cementiri, pero quan menos ab la d' extranyament polítich, es á dir: que quedi excluhit de gobernar, que perdi honors, condecoracions y graus qualsevol home que durant la seva vida baja comés algun delicté polítich, ó se n haja aprofitat, siga qui siga y ocupi l' loch que ocupi.

D' aquest modo tindriam gent nova, institucions novas y la ley brillaria com sol de justicia, y no sería,

com are, un escarni y un arma de mal género qu' emponya l' fort contra l' débil.

P. K.

CORRESPONDENCIA EXTRANJERA

Xauxa-borda, 29 setembre, 1886.

NOLVIDABLE Director: ¡Que de qué, si 'ns descuydem! Ja li dich que si avuy som vius y respirém y paguem més ó menos religiosament la contribució, es ben bé per carambola.

Hem estat á punt de morir trossets per la hidra revolucionaria—també corra per aquí aquesta hidra;—pero gracias als maternals cuydados dels caciques que forman lo consell superior de la tribu y que, naturalment, cobran los millors sous, nos havém pogut escapar de las grapas de la fiera. Ara no 'ns falta més sinó que 'ns poguem escapar de las grapas dels caciques y Xauxa-borda será la nació més ditxosa del món.

¡Quin complot més ben organiat! ¡quina trama més perfecta! No li diré més sinó que á horas d' are, encara ningú ha entés ben bé l' cóm y l' per qué de la cosa.

Se saben, ab tot, alguns detalls molt curiosos, que revelan la endiablada picardia dels promovadors del barullo y l' grans esforços que l' nostre govern ha tingut de fer pera descubrirho tot. Fins ara á molts dels nostres jefes los teniam per tontos; pero lo qu' es d' avuy endevant... encara l' hi tindrem més. Lo descubrimient que han portat á cap de la conspiració abortada—quan ja havia estallat,—los fa acreedores á todas las recompensas conegudas y per coneixe.

Escolti y horripilis, si es que vosté está format de materia horripilable.

Acariciada pels vents de la prosperitat, Xauxa-borda seguia la seva marxa habitual, corrent precipitadament á pas de tortuga per las vias del progrés. Res entelava l' cel de la seva ditxa; ni l' més petit núvol cubria l' sol de la seva felicitat.

Es cert que de tant en tant s' escapulia un recaudador ab los fondos nacionals; es veritat que las fábricas anavan tancantse qu' era un gust; es indubtable que abundava més la gana que l' pa: ningú n feya cas, sapiguent que aquestas son las gangas del ofici y tothom anava tirant, menjant de lo que tenia y adormintse cada vespre ab l' agradable esperansa de que al despertarse al demati sentirian dir que l' goberna se n havia anat á can Pistras.

Pero un día, més exacte, una nit, s' esmicola en un moment aquell hermós edifici de cartró y paper daurat, y averigüem que no tots los habitants de Xauxa-borda estavan tant contents com nosaltres pecadors.

N' havia passat una com un cove. S' havian proferit crits subversius, s' havian tirat tiros més subversius encara, y, en una paraula, hi havia hagut un conate de tentativa de comensament d' insurrecció.

Lo plan general, ja l' hi he dit, no s' coneix completament; pero pèl poch que s' ha traslluhit, se veu que

si no debem la vida als caciques del Consell, no se n'hi falta gayre.

Figúris vosté mateix.

Lo primer que havian de fer los conjurats, després de la victòria—en cas de que l'haguessen conseguida—era esmorsar, respallarse y sortir a passeig.

Després s'havia de proclamar la constitució del any 12 y 'l reglament de teatros del any 13. Desseguida abaix tot lo existent, lo que ha existit y la qu' esta per existir. Luego 'ns haurian tancat tots a la presó y per fi hi havia també 'l propòsit de pintar de negre la cara de tots los vehins y vendrens després com esclaus per qualsevol diner. S'havia de suprimir la religió, la familia, la propietat, la fotografia, la música y tots los demès fonaments socials. S'haurian derribat totes las casas noves y destruhit totes las velles, a fi de donar feyna als treballadors que 's troban en vaga.

Y, com a coronació d'aquest diabòlich projecte, 's murmura ab visos de veritat que s'hauria establert com obligatori 'l *volapük*, declarantlo idioma nacional.

Ja veu que la cosa era seria y que lo menos que 's pot fer pels caciques que han ofegat la conjuració es erigirlos una estatua eqüestre a dalt de caball y enviarlos després a caseta perque reposin de tantas fatigas y aprénguin una mica.

Ara no 's parla de res més que del càstich que s'ha de donar als desventurats promovedors de aquesta sagrada. La major part dels caps-grossos s'inclinan als temperaments de clemencia; pero n'hi ha dos ó tres que volen escabetxarho tot y que tenen ganas de fer lo qu' ells ne diuen un escarment exemplar.

Fins a cert punt no es d'estranyar la inflexibilitat d'aquestas eminencias. La seva historia es tant neta, que per forsa tenen d'escandalisarse davant del atreviment dels últims conspiradors.

Un dels que parlan ab més energia es l'indi Arsénich, que en sa vida s'ha pronunciat, que no ha estat may a Sha-Gunto, y que no deu a las sublevacions cap dels seus graus.

Un altre es lo celebre cacique Pa-Vi-anda, de qui no se sab que haja entrat may a interrompre las sessions de cap Assamblea sobirana.

Y, per últim, n'hi ha un altre que també se las pega molt fortas y es lo venerable Joven-Llarch. Precisament avuy fa divuyt anys que Mandrit, la capital de Xauxa, va pronunciar-se contra 'l govern existent, y se de bona tinta que 'l citat Joven-Llarch no va embolicarshi, ni va ser nombrat segon cabo, ni cabo segon ni res d'aixó.

En fi, que tots son una colla d'àngels y per xó ara fan tants escarafalls y s'horrorisan davant de fets en que ells may s'haurian enredat per res del món ni de fora d'ell.

Ja veu que 'l tripijoch es de primera y que 's necessitan bastants dias per esbrinarho tot.

Aixis, pues, me despedeixo de vosté demanant a Alá que may en la seva terra se vejan tragerias semblants.

Si 'l govern cau, como tothom espera, ja li escriuré un dia d'aquestos; pero si no cau, potser tardaré algun temps, perque 'l paper va car y las cartas generalment també 's perden.

Sempre seu y a la seva disposició.

TÀSTICH-FAN.

Madrid corran ab molta insistencia rumors d'una próxima crissis ministerial.

Y al sentir aquesta noticia, diu que en Cánovas ja ha comensat a respallarse 'l frac.

No s'apressuri, home, no s'apressuri, que la boda no 's farà per vosté. Si acas a algun puesto 'l convidan, será a algun enterro.

¿De qui? ¿de qué?
Ecco il problema.

En Pavia 's porta com un home. No content ab privar als periódichs de Madrid de donar noticias de la seva cullita, ara 'ls ha prohibit copiarne dels diaris de provincias.

Y donchs ¿de qué vol que parlin?

Ja m'ho penso. Deurá volguer que 's limitin a explicar lo qu' ell va fer a primers de Jener del 74.

Llegeixo:

«Lo Sr. Blasco ha enviat padrins a n' en Ruiz Zorrilla.»

Don Manuel ¿qu' encara no es batejat?

L' altre dia va aixecarse una partida pels vols de

Camprodon, partida que va disoldres luego, després d' haver sostingut un combat ab una columneta destacada en sa perecció.

Y l' endemà la *Correspondencia de España* deya, textualment:

«Estém autorisats pera negar en absolut que haja sigut batuda per la tropa cap partida insurrecta a Catalunya.»

Y d' aixó 'n diuen la *Correspondencia d' España*?

En tot cas será la *Correspondencia de la lluna*.

En Cánovas, en Martos, en Sardeal, l' Elduayen y altres capacitats han dinat junts a París.

Un periódich diu que aixó prova la unió que reyna entre 'ls monarquichs de tots colors.

Conformes: may hem duptat de aquest esperit fraternal.

Sobre tot tractant d' endrapar... a costa del país.

L' estudiant Menendez s' ha confessat matador del brigadier Velarde.

Al principi negava, a pesar de las afirmacions del assistent del desventurat brigadier.

Pero un dels jefes que interrogavan al presos, digué:

—No hi ha remey: haventse de venjar la mort del brigadier Velarde 'ls presos serán quintats y mori qui mori.

Llavors l' estudiant, adelantantse exclamá:

—Jo he matat al brigadier, y no vull ni consento que 'ls altres paguin las meas culpas.

Per haver demanat clemencia al govern en favor del infelissos compromesos en los fets de Madrid, al director del *Liberal* van durlo a la presó.

—Perqué está prés, vosté, Sr. Anchorena?

—Pèl delictes de tenir entranyas.

Una idea de un conservador.

Si 's realisan alguns fusellaments, seria molt útil que hi portessin a presnciarlos al rey D. Alfonso XIII, encare que fós en brassos de la seva dida. Perque es bó que desde petit comensi a veure bons exemples.

En lo quartel de Sant Gil va sublevarse en Sagasta en 1866.

El lo quartel de Sant Gil s' han sublevat contra en Sagasta en 1886

La professó de San Gil al últim ha tornat al punt de abont havia sortit; pero ha durat 20 anys.

Lo que passa a Bulgaria es deliciós.

Se tracta de nombrar rey y no saben per quin cap girarse.

Lo tractat de Berlin s' oposa a que 'l príncep siga rus ó dinamarqués; lo govern rus no vol de cap manera que siga un alemany: Austria y Servia han declarat que no consentirán que siga elegit cap príncep de la dinastia servia destronada, y finalment, los inglesos segons qui siga l' elegit, farán un cop d' home.

De manera que 'ls búlgaros no tenen més que un remey: proclamar la Republica y en paus ab tothom.

La presó del brigadier Villacampa es un fet que recorda fins a cert punt la de Torrijos y la del Empecinado.

Fugint, perdut y ab un péu deslhorigat a conseqüencia de una cayguda de caball arribá Villacampa a un moli d' oli, anomenat Aldehueta, y 'l moliner, home compassiu, va amagarlo.

La columna que manava 'l general Villar va buscarlo inútilment; pero tenint confidencia segura de que 's trobava allí, amenassá ab fusellar al moliner y al seu mossó si no entregavan al prés. Y no foren sols amenassats, sino que arribá al extrém de fer ajenollar al pobre mossó, destacant quatre números, com si realment l' hagués de fusellar sobre la marxa.

Lo mossó recordá en tant trist moment qu' era pare de familia y revelá l' amagatall del brigadier Villacampa.

Y ara tothom se pregunta:

—Existint un medi tant expedit per agafar a un militar insurrecte ¿cóm no s' emplea per agafar a n' en Melgares, al Bizco del Borge y a tants lladres com infestan las provincias andalussas, y que únicament s' escapan de la persecució de la forsa pública, gracias a la protecció que 'ls dispensa una part de la gent del país?

La resposta es molt senzilla:

—En Melgares y 'l Bizco del Borge prenen lo dels altres, y 'l desventurat brigadier Villacampa volia pendre la cullera dels fusionistas. Vels'hi aquí la diferencia.

La filla del brigadier Villacampa, desesperada, gemegant y ab los ulls plens de llágrimas demaná una entrevista a n' en Sagasta y li fou negada.

Solicitá parlar quan menos ab lo subsecretari senyor Cañamaque, y aquest respongué textualment:

—«Si vol, que vaji a veure a las viudas del general Velarde y del conde de Mirasol.»

Fa dos anys que 'l tal Cañamaque, avuy subsecretari de la presidencia, era correligionari acérrim del brigadier Villacampa, y no estava content si no 's feya una revolució cada dimars y un altre cada divendres.

¡Quina autoritat més gran tèn aquest home, per pronunciar frasses, com la que deixem transcrita!

¡Oh, sí! L' autoritat de la barra!

CARTAS DE FORA.—Cada rector tèn las sevas manias. Aquí tezen lo de Tortellá que las ha empresas contra las donas que no portan caputxa. ¿No sab, senyor rector, perque no portan caputxa moltes donas del seu poble? Perque 'ls carlins las hi varen robar: velia-qui tot.

... Crida molt l' atenció als vehins de Tremp lo gran número de capellans que pululan per aquella comarca. N' hi ha alguns que encara recordan la pedregada que va haverhi pèl octubre del 77, ab ocasió d' una reunió parecida, y temen que ara passi 'l mateix. Nada menos que a 125 ascendeix lo número de sotanas reunidas ¿No 'ls sembla que la cosa porta qua?

... Lo diumenje últim visitá a la societat coral «Campestre» del Hospitalet lo senador Sr. Maluquer, soci honorari de la mateixa. Lo discurs que ab tal motiu pronuncia, y en lo qual després de dedicar un carinyós recort al inolvidable Clavé ensalsá las virtuts de la classe obrera catalana, fou sumament aplaudit pèl numerós públich que 's reuni pera rendir un tribut de simpatia al distinguit patrici senyor Maluquer.

¡POBRE HOME!

En Campos es qui enrahona, en Campos, qu' está tot sol: escoltém lo que murmura, que per forsa ha de ser bo.

—Pues senyor,—diu—lo que passa a mi no 'm vé gens de nou: jo tinch la mèva experiencia, hi corregut bastant món y sè que la democracia no dona res més que aixó.

¡Llibertat! ¡Drets! Ara es moda veni ab aquestas cansons; pero a mi no me la pegan: soch gat vell, y 'ls drets, y 'ls vots y 'ls discursos, y 'ls periódichs ja no 'm fan fret ni calor. Las naciones están formadas per pagar contribucions, obehir lo que se 'ls mani, callar sempre... y se acabó.

Lo que ara ha passat a Espanya ho proba bè: poch-a-poch, avuy donantn'hi una mica y demá donantn'hi un tros, de llibertat... ¡si n' hi havia! com en cap més part del món. ¿Y qué ha resultat? Que a causa d' aquest excés d' expansió, uns quants atrevits volian usurparnos lo rebost.

Y sort que havém sigut prompts a aguantar 'l punt, que sinó ¡qui sab si avuy, a horas d' ara, ja seria al diable tot!

¡Cá, cá! No convé exposarnos a entrebanchs d' aquest tenor.

En Sagasta es un criatura, que perque sab fer sermons y dirigeix quatre plazas que no portan cap galó, ja 's figura sè un gran home y un salvador de naciones. Que no 'm vingui ab més xeringas de doná amplitut al vot, ni tota aquella masega de que va parlá a las Corts. No vull Jurat ni romanos, ni estich per complicacions de casar fora de missa; ab lo clero ja n' hi ha prou. ¿No marxavam bè fins ara? Donchs ¿per qué posá usos nous, si cada innovació 'ns porta un embolich, si no dos?

Demá emprenc a n' en Sagasta y li donaré instruccions.

Li diré que lo que importa es pegar sovint y fort; amordassar bè la prempsa perque no mogui soroll; procurar teni a la sombra a aquestos predicadors que ab las sevas lletanias perverteixen la nació; manar que tothom treballi sense ficarse en cansons; tancar societats, cassinos, clubs, circuls y demès flochs hont la gent se confabula y parla de lo que vol; y aixis en plácida calma, sense crits ni sedicions, anirém passant la vida menjant lo nostre turró

sostenint l'ordre ab la tralla, rihentnos de tot lo món, y clavant, al que galleji, trompada entre cap y coll.— Aixís s' explica 'l pobre home, engiponants'ho ell tot sol, arreglantse 'l pro y 'l contra y tallant á dret y á tort. No está mal que s' entretingui fentse aquestas ilusions, perque quan un no t' feyna, t' de busca ocupació. Aixó de fer calendaris, á més de distreure molt, es fácil, no costa quartos, ni exigeix preparació. Pero es precis que recordi que de tot aixó qu' ell vol... *será lo que tase un sastre,* y aquí 'l sastre es la nació.

C. GUMÁ.

Los dos ministros que han demanat ab més energia la repressió, son, segons se conta, en Moret y en Jovellar. L' un y l' altre van pendre part activa en la Revolució de Setembre, y ademès en Jovellar, en lo pronunciamient de Sagunto.

Jo ja ho veig: ¿qui es ton major enemich? Lo del teu ofici. Ells no consentirán may per res del mon que 'ls fassa ningú la competencia.

Espartero, 'l jove, simpático y ja célebre matador de toros, quan vingué á Barcelona comprá un bitllet, y are resulta que li han tocat 16,000 duros. Alsa amigo ¡quin mete y saca.

Una de las personas que van anarse á oferir primer que ningú al govern civil, sigué en *Cavieritu* Tort y Martorell, en ausencia del president del Circol romerista, D Ramón de Rocafort. —Consti, va dir, qu' estich incondicionalment al costat del govern. D. Lluís Antunez va baixar lo cap per mirarse'l.

Jo al seu puesto li hauria dit: —Ja qu' está al costat del govern incondicionalment, b' será que disfruti també de las maduras. Vingui á l' hora de dinar y li tindrém una trona preparada. Vosté portis lo pitet, que si s' embrutava la seva mamá 'l renyaría.

Lo diputat provincial de Oropesa, per obsequiar al poble que l' havia elegit, va organizar una corrida de toros. Y un dels toros va portarse tant bè, que de una banyada va enviar dos electors al altre barri. ¡Oh felis diputat provincial! Desd' are tindrà dos animetas al Cel, que pregarán per ell eternament, perque no perdi may més cap elecció, en que prengui part.

No 's parla més que de la *inflexibilitat* de la ley. ¡Vaya unas caborias! ¿Pero no haviam convingut en que aquí á Espanya regia la ley embut? ¿Desde quan la llaua es *inflexible*?

Lo parent de un capellá anava á comprar una canongia, y en lo precis moment d' entregar 800 duros al subsecretari de Gracia y Justicia, van pinsarlo. ¡Pobre capellá! Un bon home que tractava de guanyar la gloria del cel, menjant pollastres y capons, á la salut del govern.

A Madrid no ha passat res, res enterament. Tinch probas per demostrarho. Lo general Pavia que s' ha calsat las botas de la dictadura t' terminantment prohibit que 'ls periódichs dongan la menor noticia dels successos, á no ser que la copihin de la *Gaceta* oficial. Y com que la *Gaceta* oficial fins are no ha dit res, resulta que á Madrid no ha passat res, res enterament. Tot lo que han dit fins ara 'ls periódichs no oficials, son guatllas.

D. Jaume ha rebut una carta del Papa. —«Fumém, fumém,» devia dir al desclourela. Lo Papa dona las gracias al bisbe del cigarrillo, per haverlo obsequiat ab 16,500 pessetas lo dia de sant Joaquin. De manera, que bèn mirat la carta li costa 3,300 duros.

¡Eyl No al bisbe: als plagas de la parroquia que 's desdineran per omplir la guardiola de Sant Pere.

Casi en todas las provincias s' han realisat presons en gran escala. En molts punts los zorrillistas van tenir la primera noticia de la sedició de Madrid, quan ja eran á la gavia. No 's queixarán del govern: los engavia perque no prenguin mal.

Lo gobernador de Zaragoza va fer agafar als maiteixos individuos que ja havian sigut presos, quan la brometa de Cartagena. Quils individuos haurán d' escriure á n' en Ruiz Zorrilla, dibentli: —D. Manuel, quan se 'n prepari un' altra, avisins que fugirém.

Lo gobernador de Leon va agafar á mitja ciutat. Y no se 'ls va menjar á la graella, per alló que diuhen: —No es tan fiero el león como lo pintan.

A Lleyda 'ls presos van ser tancats en calabossos humits y foscos, sense taula, cadira, lliit, ni cap moble. L' únich que van trobarhi va ser una escombra. Es á dir un símbol. Perque un dia ó altre haurá de ferse una bona escombrada.

Per gobernador trempat lo nostre. D. Lluís Antunez no ha agafat á ningú, ni ha publicat cap alocució amenassadora, de aquellas que fan posar la pell de gallina. L' únich document que hi vist aquets dias en lo *Butlletí oficial*, ha sigut una circular prohibint la matansa de porchs, fora de temps. En casi tota Espanya 'l ciudadá 's troba privat del us de las lleys. Aquí no se 'ns priva més que del us de las butifarras. Alabat siga Dèu.

Tambè un cert oficial alemany, ab lo corresponent permis del ministre de la guerra, ha visitat las fortificacions de Cartagena. Fet y fet tant se valdria treure 'ls planos de todas las fortificacions espanyolas. ferne un álbum ricament encuadernat y enviarlo á n' en Moltke. Així s' evitaria, que 'ls oficials alemanys, ¡pobrets! tinguessen de cansarse, viatjant, trayent permisos y visitant fortificacions. ¿Semos ó no somos de la tierra de la hidalguía?

L' emperatriz Eugenia ha fet construhir una suntuosa iglesia, en la qual serán depositats los restos mortals de Napoleón III y del príncep imperial. La viuda del héroe de Sedan per donar á la iglesia un aspecte més solemne, y sobre tot més significatiu, hauria hagut de fer revestir las parets de la iglesia ab lo cráneo dels mils y mils d' homes que van se conduhits al *degolladero* pèl seu marit.

Un fideuher ab la seva dona, anaren á confessar un dia de Quaresma, molt dematinet, avants de obrir la botiga.

La dona qu' era molt cansonera feu una confessió tant llarga y pesada, que al confès li vingué una gran passió de son y 's posá á pesar figas. Com qu' era tant fosch, la penitenta interpretant un d' aquells moviments de cap, com una senyal de que l' absolia, s' alsá fent senya al seu marit de que s' acostés al confessorari. S' ajenolla l' home, sent roncar al confès y estirantli la sotana li pregunta: —¿Qué dorm? —No, diu lo confès fregantse 'ls ulls, estavam en la tarde aquella en que vosté no va poguer resistir la passió amorosa del aprenent.... Vaja dihent, vaja dihent, filla mèva.

Un marit molt vell y xacrós deya á la seva dona qu' era jova y hermosa: —Mira, Ramona, 'm sembla que sempre que ve aquí casa l' Arturo estás massa expansiva ab ell. Jo no 't voldria ofendre, pero 'm sembla... —Ay, Jesús, ¡y quina mena d' homes corren avuy dia! —Bè, sí, jo no penso mal; únichament me sembla á mi

que... ell ¿qué vols que 't diga? 'm sembla que 't festeja.

—Sí, es veritat, no ho nego; pero ho fa ab la mà bona intenció del mon. Si 'm fá la còrt, es per casarse ab mi 'l dia que tú faltis. Ab aixó ja pots estar tranquil.

Visita un magistrat la presó, y sentint á un famós lladre, queixarse amargament de la seva sòrt, li diu: —De lo que li passa, vosté se 'n t' la culpa. Home... home... ¿qui li feya escullir un ofici tant dolent? A lo qual replica 'l lladre: —¡L' ofici! L' ofici prou es bò. Aquí lo mal es que vostés y la guardia-civil l' han tirat á perdre.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NUMERO.

1. XARADA.—*Se-bas-ti-a-na.*
2. ANAGRAMA.—*Part-Prat.*
3. TRENCA-CLOSCAS.—*Baldomero Espartero.*
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Leandro.*
5. GEROGLIFICH.—*Dona presumida, escúrsali la brida.*

XARADA.

Hu-tres las ramas de una espessura hont se resguarda dels raigs del sol, un pastor jove *prima-segona* lo flaviol. Mentres alternan en la enramada los cants alegres dels rossinvol, y 'ls bens dormiscan en la floresta sentint la tot; gentil sagala, la *tres segona* corrent ansiosa busca al pastor, per repetirli novas promesas d' etern amor.

A. KIN-FO.

MUDANSA.

Pèl tot á Vich me 'n total á casa 'l mèu oncle Pau, y ab lo tot de sol que cau, allí jo, tot de sagal.

PEPET D' ESPLUGAS.

INTRÍNGULIS.

Buscar una paraula que expressant una passió del ánimo y trayentli una lletra del darrera, vaja donant los següents resultats: persona que posseheix, objecte per pescar y una lletra.

J. M. BERNIS.

CONVERSA.

—Pomar, ta cosina Flora, diu si anirás á buscarla demá, si ningú está malalt. —Per aná al café? —No ho crech pas, quan m' ha dit que al Liceo fan l' ópera que are jo he dit y cantan lo tenor y la contralt que també hi anomenat.

VILARET DE E. DE LL.

GEROGLIFICH.

GOS

dau

100

TNIB

ALLI

OL

UN RECOLETO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat coradas ó endevinallas dignas d' insertarse, 'ls ciudadants: Pepet d' Esplugas. Esquitx de comich, F. Cabré, Cucoya, M. Escut. E., Esperansa y Angelet, dos aficionats. J. Staransa, Soci del Vallesa, Mata parent, Pepito italia, M. G. Fill de Riudoms, Un Vilaseca, Joseph Abril y Malgarranyach.

No 'ns serveix res de lo que envian los ciudadants: Pallaringa, Microbi mort, A. Palleja, Isaach de Salamanca, Aprenent Caixé, Dindons, J. F. V. de S. Gervasi, Riera d' Olot, P. R., Carlos Servole, Un diplomatch, Mandarin, Joanet Vilanovi, Un pintor de la creu alta, Fill d' Olot, Tinté y ploma, J. Felis, P. Horta, Pepet humoristich, Xato de la Guardiola, Escura paellas, Rafel Elias, Cal-sassas de Tona, Cabo segon, S. V. P. Nas de punta espanyola y Teresa.

Ciudadá R. Roura: En la poesia ¡*Infelís!* no ha estat gayre felis.—C. Servole: Tingu paciencia, que ja li arribará 'l torn.—Bonifaci Benvingut: l' epigrama va bè.—Mata parent: generalment á la administració no hi soch may.—J. Rossell (Selva del Camp): es massa agressiu y personal.—Malgarranyach: los versos son molt verts.—Ramon Ramena: si no m' erro, lo qu' es de vostre no serveix y lo que serveix no es de vostre.—N. B. (Vendrell): Li agrabeixo las noticias que 'm dona; pero, la veritat, crech que no tenen prou importancia. Quan sapiga algo de punta, envihiu y ho publicaré.—J. Milans (Manresa): Es un fet del qual no pot ocuparsen sino un periódich de la localitat.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj.* 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatru, 21 y 23.

¡AL CAP DE DIVUYT ANYS!

Monjas, llops y capellans:
estém igualment que avants.

SAGASTA:—Mal si dich, mal si no dich:
¿qui 'm treu d' aquest embolich?